

Mødet den 23. Juni 1920.

Fraværende: N. Joh. Laursen, Møller, Vald. Pedersen og Simonsen.

1. (J. Nr. 250—1920). Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder angaaende den **ny Havne- og Brotakst for 1920—25.**

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 10⁵—1920). Meddelelse fra Civildommeren om, at **Købmand Axel Kaufmann** er valgt til **Suppleant for Formanden i Forretningslokale-nævnet.**

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 240—1920). Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder angaaendn **Havnebudgettet for 1920—21.**

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 11¹—1920). Indenrigsministeriets **Appro-
bation paa Købekontrakt** med Aarhus-Randers Kaløvigegnens Elektricitetsforsyning.

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 251—1920). **Overligningskommissionens
Nedsættelser i Skatteligningen for 1919—20.**

Toges til Efterretning.

6. (J. Nr. 23⁶—1920). **Meddelelse om Brolægnings-
væsenet i 1918—1919.**

Toges til Efterretning.

7. (J. Nr. 248—1920). **Opgørelse over Mandtallet den 4. Maj d. A.**

Fra Skattekontoret forelaa Meddelelse om, at der var uddelt Ernæringskort til 73916 Personer, hvoraf 8670 Børn under 6 Aar.

Toges til Efterretning.

8. (J. Nr. 235—1920). Indstilling fra Skolekommissionen og Skoleudvalget om **Bevilling af 3500 Kr. til Deltagelse i Skolemødet i Kristiania.** (Side 84).

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Udtalelse:

»Udvalget anbefaler, at det ansøgte Beløb bevilges, med mindre Byraadet vil tage Beslutning om, at der ikke i Aar maa foretages Rejser af noget Udvalg eller nogen Kommission overhovedet.«

B r a n n m e r henviste til de Bemærkninger, der fremkom ved sidste Møde, og som særlig var af økonomisk Art. Under almindelige Forhold vilde Taleren finde Anmodningen særdeles velbegrundet, for det havde sin store Betydning engang imellem at gøre sig bekendt med, hvor vidt man var naaet andre Steder, og derved samle Erfaringer til Gavn for Byen. Taleren kunde dog ikke stemme for denne Bevilling, dels paa Grund af den økonomiske Situation i Almindelighed, men særlig paa Grund af den Skoleplan, der blev vedtaget for kort Tid siden, og som stillede Lærerne ved Marselisborg Skole anderledes end ved Statens Gymnasier. Taleren havde dengang spurgt Formanden for Skoleudvalget, om man fra Lærernes Side var tilfreds med denne Ordning, og Formanden havde svaret beroligende, at der ikke vilde komme nogen Vanskelighed deraf. Nu havde det imidlertid bevirket, at de kommunale Gymnasiers Lærerforening havde sendt Meddelelse til sine

Medlemmer og tilraadet at blokere Skolen, saa der var alligevel al Udsigt til store Vanskeligheder paa Grund af den omtalte Skoleplan. Naar man dengang stillede disse Lærere daarligere end ved Stats-skolerne, kunde det begrundes med Kommunens daarlige økonomiske Status; men saa var det forkert straks efter at vedtage en saa stor Bevilling paa Skolevæsenets Budget som den foreliggende. Taleren vilde derfor henstille, at Byraadet for Øjeblikket frafaldt denne Bevilling.

M i k a e l J o h a n s e n syntes, at det var et mærkeligt Argument, Dr. Brammer førte i Marken, for de to Ting kom aldeles ikke hinanden noget ved. Taleren beklagede ogsaa, at Marselisborg Skoles Lærere var blevet stillet anderledes end ved Statsskolerne, men at man af den Grund ikke kunde bevilge de 3500 Kr., lød dog mærkeligt. Taleren kunde ganske slutte sig til Ingeniør Bechs Udtalelser ved sidste Møde. Det kunde ikke nytte, at man nu efter Krigen arbejdede for et godt Samarbejde, særlig imellem de nordiske Lande, og saa ved en saadan Lejlighed, hvor det gjaldt et fælles nordisk Skolemøde, demonstrerede ved at blive borte. Det var ogsaa ganske naturligt, at Skolestyrelsen rejste dertil for at hente nye Impulser, og der var ogsaa god Grund til at yde nogle Lærere Hjælp til Rejsen. Taleren var derfor enig med Borgmesteren i, at hvis denne Bevilling blev nægtet, maatte Byraadet sige, at man herefter støg al Understøttelse til saadanne Rejser, og det var næppe heldigt i det lange Løb. Det var jo vanskeligt at pege paa bestemte Ting og sige, hvad Gavn det havde gjort; men det højnede alligevel Byraadsmedlemmernes Syn paa mangt og meget, og Tiderne var da heller ikke saa daarlige, at 3500 Kr. kunde tynde særlig haardt paa Budgettet.

Taleren vilde varmt anbefale at bevilge de 3500 Kroner.

Christensen kunde ikke slutte sig til Indstillingen med den Motivering, som forelaa, for der kunde jo nok komme Forslag frem om Bevillinger til velbegrundede Rejser, som man ikke kunde afvise. Taleren maatte erkende, at Skoleudvalget ikke rejste mere end andre Udvalg. Man maatte nødvendigvis søge at følge med i Udviklingen, og i saa Fald var det nødvendigt, at man engang imellem saa lidt mere, end hvad der fandtes i Aarhus. Taleren vilde derfor anbefale at tiltræde Indstillingen saaledes, at man i Almindelighed henstiller til alle Udvalg, at de ikke rejser mere end nødvendigt, og at man ved saadanne Rejser sparer det mest mulige. Flere Udvalg og Kommissioner talte mange Medlemmer, og man burde der indskrænke Antallet af Deltagere f. Eks. til $\frac{1}{3}$, saa at de kom af Sted hvert 3. Aar. Dr. Brammers Motivering var fuldstændig ved Siden af. Arbejdstiden var nu blevet indskrænket til 24 ugentlige Timer ved Statsskolerne, og naar man tog alle Ferier i Betragtning, blev det næppe over 900 Timer om Aaret, saa man var vist snarere kommen lidt for langt ned her; i alt Fald kunde disse Folk nok uden Anstrengelse arbejde 36 Timer om Ugen.

Brammer syntes netop, at der var en naturlig Forbindelse imellem disse to Ting, idet Marselisborglærernes daarligere Stilling kunde motiveres med den økonomiske Situation i Kommunen; men denne Motivering gjaldt ikke mere, hvis man vedtog en saadan Bevilling udenfor Budgettet.

Olesen var ikke Modstander af, at en Del af Skoleudvalget og Kommissionen rejste til Skolemøde, men Antallet maatte kunne begrænset noget, for det var lovlig flot at sende 14 Medlemmer

derop. Et mindre Antal, f. Eks. Formanden for Udvalget og Kommissionen samt Skoledirektøren kunde sikkert bringe ganske de samme Resultater hjem. Der lød hver Dag Toner om, at man skulde spare, ikke mindst fra den Side, som Hr. Mikael Johansen tilhørte, og her var et Punkt, hvor der kunde spares noget. Taleren vilde derfor anbefale, at man af Hensyn hertil nøjedes med at sende en Del af det foreslaaede Antal til Mødet.

Formanden gjorde opmærksom paa, at der ikke var Tale om Skolekommissionens 14 Medlemmer. Der var foreslaaet 2 af Kommissionen og de 3 Udvalgsmedlemmer samt Skoledirektøren og Skolearkitekten, ialt 7. Desuden havde man tænkt at give et Bidrag til nogle Lærere, 1 fra hver af Byens Skoler. Men selvfølgelig var det ikke en tvingende Nødvendighed at foretage denne Rejse, og Taleren skulde gerne blive hjemme; Aarhus Skolevæsen skulde nok blive Nr. 1 alligevel. Skulde den af Dr. Brammer omtalte Boykotning af Marselisborg Skole blive til noget, maatte man jo bære sig ad, som da Skolen blev startet, at man satte Lærere derind, som senere blev Adjunkter. Men forøvrigt var Marselisborg Skole slet ikke i nogen Forlegenhed. Skulde de 24 Timer gennemføres ved Marselisborg Skole, vilde det dreje sig om store Summer for Kommunen, for man kunde ikke favorisere Mellemskolen derude, men var saa nødt til at indføre samme Timetal ved Kommunens øvrige Mellemskoler, saa den her omtalte Sum kunde aldeles ikke sammenlignes dermed.

Brøndum mente ikke, at Antallet af Deltagere kunde kaldes særlig stort, naar der var Tale om baade Skoleudvalg, Kommission og Lærere, og selv om der kunde spares lidt, var det paa den

anden Side af stor Betydning at faa et godt Samarbejde imellem de nordiske Lande. Taleren syntes, at Dr. Brammers Udtalelser var meget lidt paa sin Plads ved denne Lejlighed, for naar man tog disse Menneskers Løn og Arbejdsvilkaar i Betragtning, var en Boykotning ganske uforsvarlig. I det hele taget saa det ikke godt ud, at Lærere straks var rede til at opgive deres nuværende Arbejde, saasnart der viste sig en Mulighed for at at faa en ganske lille Fordel; det vidnede ikke om særlig Interesse for deres Gerning.

Marthin Pedersen kunde slutte sig til Hr. Christensens Udtalelser angaaende Bevilling af de 3500 Kr., at man tiltræder Indstillingen og saa samtidig indenfor de forskellige Udvalg er indforstaaet med, at man administrerer saa økonomisk som muligt. Det forbavsede Taleren, at Dr. Brammer havde sat disse to Ting i Forbindelse med hinanden. Spørgsmaalet om Lærerlønningerne havde jo tidligere været behandlet i Byraadet, og da fandt Dr. Brammer ikke Anledning til at fremsætte noget Forlangende om, at Timetallet skulde nedsættes til 24. Hvis det drejede sig om en Uretfærdighed, burde den rettes; men man vilde netop skabe Uretfærdighed ved at gaa ned til 24 Timer her og saa beholde 30 Timer ved de øvrige Mellem-skoler, som jo stod paa samme Niveau. Det var derfor beklageligt, om det skulde komme til en Boykotning paa det nævnte Grundlag.

Bech havde samme Opfattelse af Spørgsmaalet angaaende de 3500 Kr. som ved sidste Møde. Angaaende Marselisborg Skole var Taleren sikker paa, at Skoleudvalgets Formand ønskede, at den skulde være saa komplet og god som muligt. Men dette naaedes kun ved at faa de bedst

uddannede Lærerkrafter, og det fik man næppe, naar man stillede Lærerne derude ringere end ved tilsvarende Skoler, og der var vist højst 1 Skole her i Landet, som havde noget tilsvarende.

B r a m m e r havde ikke med et Ord forsvaret de Lærere, som eventuelt vilde boykotte Marselisborg Skole, men kun peget paa den faktiske Kendsgerning, at noget saadant paatænktes.

F o r m a n d e n vilde blot gøre opmærksom paa, at Marselisborg Skole ved sine Prøver og Eksaminer havde vist, at den maatte regnes blandt de bedste, og der var Lærere ved Statsskolen, som ikke vilde blive antaget derude, hvis de meldte sig. Iøvrigt var det rigtigst af Hr. Bech at rette sine Spørgsmaal til Skolekommissionens Formand, for Skoleplanen var udarbejdet af Skolekommissionen, og i denne var Socialdemokraterne i afgjort Mindretal.

M o u s t e n vilde gerne rette enkelte Misforstaaelser, der var fremkommen. Marselisborg Skoles Lærere fik ganske den samme Løn som Lærerne ved Statsskolerne; de havde et lidt større Timetal, naar de ogsaa underviste i Mellem skolen, vist ca. 26 Timer; men i mange af Statens Skoler i København underviste Lærerne i 27 Timer om Ugen. Naar Forholdet var lidt vanskeligt ved Marselisborg Skole, skyldtes det, at der var baade Forskole, Mellem skole og Gymnasium, hvilket vist ikke fandtes ved andre Skoler i Landet. Der var dog ikke megen Mening i, at Lærerne ved Forskolen kun skulde læse i 24 Timer; men for Øjeblikket var der for faa Gymnasie lærere, og derfor kunde de bedre stille deres Krav.

F o r m a n d e n henstillede, at Talerne saa vidt muligt holdt sig til Bevillingen.

B e c h indrømmede, at der var Skoler i København, hvor der undervistes i 27 Timer, men det skyldtes særlige Forhold. Man fik ikke de dygtigste Kræfter til Marselisborg Skole ved at byde Lærerne ringere Vilkaar, end de kunde faa i tilsvarende Stillinger.

K j e l d S ø r e n s e n mente vedblivende, at Kommunens finansielle Stilling var saaledes, at det var nødvendigt at spare, hvor det kunde ske uden at slaa for meget i Stykker, og der kunde godt spares noget i dette Tilfælde. Taleren havde sidste Gang særlig kritiseret, at der ikke var nogen Udtalelse fra Budgetudvalget, for dette burde der altid være, naar det drejede sig om saadanne Bevillinger. Taleren kunde godt ønske at vide, hvor mange af Udvalgets Medlemmer, der havde været med til Indstillingen, for denne sagde jo slet intet om, hvorvidt Kommunen havde Raad til Bevillingen eller ikke. Som Sagen laa, vilde Taleren dog ikke stemme imod Bevillingen, men slutte sig til de Udtalelser, der var fremsat af Christensen og Marthin Pedersen.

C h r i s t e n s e n hævdede, at 4 Timers dagligt Arbejde var for lidt for Lærerne, naar man forlangte 8 Timer af andre. Muligvis var der noget Hjemmearbejde, men dog ikke mere end at flere Lærere havde Tid til at give privat Undervisning.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 246—1920). Indstilling fra Politimesteren om, at **Politikorpsset fremtidig normeres med 7 Overbetjente og 7 Inspektionsbetjente.**

Fra Politimesteren forelaa Indstilling om, at der fremtidig maatte træffes en saadan Ordning i Stedet for som hidtil, hvor der var 6 Overbetjente og 8 Inspektionsbetjente, samt at Inspektionsbetjent

Andersen forfremmes til Overbétjent, dog først med Lønstigning fra næste Regnskabsaar.

Indstillingen var tiltraadt af Budgetudvalget.

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 117—1920). **Indstilling fra det til Forhandling med Hjælpekassens Bestyrelse nedsatte Udvalg.**

Udvalget havde delt sig i 2 Mindréta, som hver fremsatte deres Indstilling.

»1. Mindretal, P. Petersen, Salling og Mariane Thomsen, indstiller, at der stilles 44000—50000 Kr. til Raadighed for Hjælpekassen i 1920—21 udover det paa Budgettet opførte Beløb, saaledes at Tilskudet for Regnskabsaaret 1920—21 bliver ialt 144000—150000 Kr.

2. Mindretal, Olesen, Marthin Pedersen og Kjeld Sørensen, indstiller, at der stilles 100000 Kr. til Raadighed for Hjælpekassen udover det paa Budgettet for 1920—21 opførte Beløb, saaledes at Tilskudet for Regnskabsaaret bliver ialt 200000 Kr.

Man bemærker, at Hjælpekassebestyrelsen udtalte Ønsket om at bringe Dyrtidsloven af 29. Marts d. A. i Anvendelse.«

Kjeld Sørensen erindrede om de tidligere Forhandlinger om denne Sag, som havde givet Anledning til Nedsættelse af Udvalget. Fra Hjælpekassen forelaa en Skrivelse om, at der i April Maaned d. A. var brugt 17000 Kr., og det maatte kaldes ret godt, at man var kommen saa langt ned, idet man under Krigen havde været oppe paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller ca. 125000 Kr. pr. Maaned. For indeværende Aar var der paa Budgettet optaget 66666 Kr. til Hjælpekassen, og det tilsvarende Tal i 1913 var 75000 Kr., altsaa var det mindre nu end i 1913—14. Siden

Budgettet blev lagt, havde Rigsdagen vedtaget en Dyrtidslov, hvorefter der kunde anvendes ca. 140000 Kr. fra 1. April til 1. November, og paa Udvalgets Møde den 7. Juni saa det ud til, at der kunde blive Enighed paa det Grundlag, at der stilledes et Beløb paa 200000 Kr. til Raadighed for Hjælpekassen, og at man saa ikke brugte Dyrtidsloven. Men siden blev der fra konservativ Side foreslaaet at nøjes med 150000 Kr., hvilket var saa meget mere mærkeligt, som den samlede Hjælpekassebestyrelse, ogsaa de konservative Medlemmer, havde holdt paa de 200000 Kr. Taleren forlangte saa for 14 Dage siden Sagen udsat efter Henstilling fra forskellige Sider, og Udvalget havde haft et Møde med Kasseudvalget for muligvis at komme til Enighed. Her havde Borgmesteren stillet et Ændringsforslag om at nøjes med 175000 Kr., imod at Spørgsmaalet saa skulde tages op til Vinter; men de konservative stod fast paa deres Forslag, medens Socialdemokraterne holdt paa de 200000 Kr. Som Sagen nu laa, var det ikke et Spørgsmaal om Penge, men blot om, hvorvidt de skulde udbetales igennem Hjælpekassen eller Fattigvæsenet. Hidtil var forholdsvis faa gaaet over til Fattigvæsenet til Trods for Hjælpekassens stærkt indskrænkede Understøttelse; men af den Rest, som Hjælpekassen nu understøttede, var der ikke mange, som kunde klare sig ved egen Hjælp, og de vilde derfor komme under Fattigvæsenet, hvis deres Understøttelse indskrænkedes yderligere, særlig Familier med mange Børn, og det var dog billigere for Kommunen at yde Understøttelse igennem Hjælpekassen end igennem Fattigvæsenet, Det var uheldigt, at den konservative Gruppe kun havde eet Medlem, der havde med Forsørgelsesvæsenet at gøre, for det vilde sikkert være gaaet lettere,

hvis de 2 andre Medlemmer af Udvalget havde haft lidt mere praktisk Kendskab til, hvorledes Forsørgelsesvæsenet virkede. Nu var der næppe andet at gøre end at vedtage Socialdemokraternes Indstilling og saa selv tage Ansvaret for Bevillingen. Taleren vilde derfor anbefale at bevilge 200000 Kr. og at anvende Dyrtidsloven saaledes, at de 100000 Kr. tages igennem denne. Kommunen vilde derved af det første 100000 Kr. komme til at betale 66666 Kr. og af det andet 50000 Kr., altsaa ialt 116—117000 Kr.

P. Petersen tvivlede ikke om, at der let kunde blive Anvendelse for de 200000 Kr., for Hjælpekassen var jo bleven en stor Institution med 27 Bestyrelsesmedlemmer, Kontorbestyrer, Undersøger, Telefoner o. s. v., saa Administrationen alene beløb sig til ca. 14000 Kr. aarlig. Naar man fra Talerens Side ikke kunde gaa med til de 200000 Kr., var Grunden for det første den, at da det sidste Budget blev lagt, blev det paalagt alle at spare, og det maatte Hjælpekassen ogsaa finde sig i. Dernæst var det blevet paalagt at holde Budgetterne, og det maatte Hjælpekassen ogsaa forsøge, for hele Kommunens økonomiske Basis hvilede paa, at Budgetterne blev holdt. Der var fra Hjælpekassens Side bleven sagt, at der skete en Overrumpling, da Budgettet blev lagt, og at Bestyrelsen slet ikke var bleven spurgt. Men der hengik 8 Dage mellem 1. og 2. Behandling, og Hjælpekassens Formand havde ogsaa i Mellemtiden indkaldt Bestyrelsen til Møde for at drøfte, om man skulde anmode om mere, saa det kunde ikke kaldes nogen Overrumpling. Fortællingen om Enigheden mellem Hjælpekassens Bestyrelse passede heller ikke, for der havde altid været Uenighed; men Flertallet raabte højest og krævede

mest, hvorfor de i Reglen fik deres Vilje. Paa eet Punkt kunde der særlig spares, og det var overfor dem, der flyttede til Byen andetsteds fra, for de fik ofte Understøttelse straks, tværtimod Lovens Bestemmelser, og derfor strømmede Folk til Eyen til umaadelig Skade for Kommunen, idet Bolignøden derved forværredes. Naar man fra Talerens Side var gaaet op til 50000 Kr. udover Budgettet, var det, fordi man mente, der maatte være en Overgangsperiode fra den flotte og demoraliserende Krigsperiode til normale Forhold; men at forlange, at man skulde gaa med til alt, hvad der krævedes fra den anden Side, for at opnaa Enighed, saa mærkeligt ud. tilmed naar Hjælpekassens Bestyrelse havde indrømmet, at den havde administreret ganske ulovligt. Taleren vilde anbefale at gaa med til Forslaget om de 150000 Kr. og ikke strække sig videre.

M a r i a n e T h o m s e n gjorde opmærksom paa, at naar Kjeld Sørensen vilde drage en Sammenligning mellem 1914 og nu, maatte han bruge andre Tal. Naar Budgettet i 1914 var paa 75000 Kr., maatte man i Aar regne med 100000 Kr. Angaaende de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som brugtes under Krigsperioden, saa maatte man tage i Betragtning, at derunder kom en Mængde andre Udgifter, som blev afholdt af Hjælpekassen, f. Eks. Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, saa at der til almindelig Hjælpekassehjælp kun blev 366000 Kr. tilbage mod 100000 Kr. i Aar. Taleren var enig med Kjeld Sørensen i, at hvor det gjaldt syge eller Enker med mange Børn, var en midlertidig Hjælp igennem Hjælpekassen paa sin Plads. Men saa længe Loven var saadan, at Enker skulde understøttes igennem Enkebørnsloven, kunde det ikke nytte, at man ogsaa vilde støtte dem fra Hjælpekas-

sens Side, for Loven forudsatte, at de ikke maatte faa fra begge Steder, og man skulde efterhaanden ind i normale Forhold igen. Taleren fandt det farligt at anvende den nuværende Dyrtidslov, og det var vist en Bjørnetjeneste at gøre Hjælpekassen; saa maatte man hellere bevilge de 150000 Kr. eller maaske ogsaa strække sig lidt videre, selv om Kommunen skulde bære $\frac{2}{3}$ af Udgiften.

K j e l d S ø r e n s e n hævdede, at det kun var rent undtagelsesvis, naar tilflyttede Folk straks fik Understøttelse. De Tal, som Taleren havde nævnt, var ganske nøjagtig Kommunens Part til Hjælpekassen i 1914 og 1920, og naar alt andet var steget til det tredobbelte, kunde man næppe forlange, at Hjælpekassen skulde klare sig med mindre end før Krigen. Hvis en Enke med mange Børn skulde understøttes i Henhold til Enkelovens Bestemmelser alene, var det det samme som at sætte hende paa Fattigvæsenet. Men det saa mærkeligt ud, at de konservative nu indtog en saadan Stilling, naar de for $\frac{1}{2}$ Aars Tid siden talte varmt for, at Enker med en temmelig stor Formue skulde understøttes efter Enkeloven.

B r a m m e r sluttede sig til Kjeld Sørensens Udtalelser. Naar man tog Hensyn til Byens Udvikling siden 1914 og den nuværende Prisstigning, kunde man næppe komme længere ned end til de 200000 Kr., ellers vilde man blot tvinge alt for mange ind under Fattigvæsenet. Ligeledes vilde det være fordelagtigst for Kommunen at tage en Del af Beløbet igennem Dyrtidsloven. Taleren fandt det i det hele taget mærkeligt, at Udvalget ikke havde kunnet naa til Enighed om Socialdemokraternes Forslag.

B r ø n d u m kunde ogsaa slutte sig til Kjeld Sørensens Fremstilling, men spurgte, om der ikke

var Mulighed for at naa til Enighed, hvis der blev Lejlighed til en Forhandling endnu. Frk. Thomsen havde slaaet paa, at man fra den Side maaske kunde strække sig lidt videre, og det var heldigst, om der kunde foreligge en fælles Indstilling.

P. P e d e r s e n troede ikke, man kom Sagen nærmere ved en ny Forhandling. Taleren var klar over, at der skulde mere Hjælp til om Vinteren end om Sommeren, men saa maatte Hjælpekassen spare i Sommermaanederne for at have noget mere til om Vinteren. At det var dyrere at faa Folk under Fattigvæsenet end under Hjælpekassen, var Taleren ikke sikker paa, for det vilde i hvert Fald afholde Folk fra at strømme til Byen, saa i det lange Løb blev det maaske alligevel det billigste. Der var sagt, at Hjælpekassens Budget var nødt til at stige i samme Forhold som alt andet, og det kunde være rigtigt, hvis Hjælpekassen var en Forsørgelseskasse; men det var slet ikke Meningen med Hjælpekassen. Denne skulde være en Hjælp til Arbejde, og Arbejdslønnen var nu meget højere end tidligere.

S a l l i n g fandt det meget uheldigt at anvende Dyrtdsloven nu i Sommermaanederne, og naar saa Vinteren kom, maatte mange knappes af eller afvises. Taleren vilde derfor hellere have forhandlet om Borgmesterens Forslag, hvis der saa kunde blive Enighed om ikke at anvende Dyrtdsloven.

M a r t h i n P e d e r s e n antog, at man maaske kunde være bleven enige, hvis det var Summen alene, det drejede sig om. Men der var ogsaa et Principspørgsmaal forbundet dermed. Den konservative Presse og de konservative Kandidater ved Valgene gav ofte store Løfter om Hjælp til trængende, men de glemte i Reglen at indfri Løf-

terne. For dem drejede det sig om at faa saa mange som muligt ind under Fattigvæsenet, medens Socialdemokraterne gik den modsatte Vej, baade fordi det var det mest humane og det mest økonomiske. Efter de konservatives Forslag vilde der ikke spares Penge, men der kom flere Folk ind under Fattigvæsenet.

Kjeld Sørensen mente ikke, det kunde nytte at optage en ny Forhandling indenfor Udvalget, for selv om man kunde naa til Enighed med Frk. Thomsen og maaske ogsaa med Fabrikant Møller, fik man næppe Konsul Petersen med.

Mikael Johansen vilde spørge Marthin Pedersen, ved hvilke Lejligheder de konservative Repræsentanter paa Valgdagen havde lovet noget og saa gjort det modsatte. Heller ikke kunde det siges, at de konservative Repræsentanter havde været smaalige under Krigen, for saa godt som alle Understøttelseslove og Bestemmelser var vedtaget enstemmig, og saa skulde man holde sig for god til at fremkomme med saadanne Udtalelser bagefter.

Ved Afstemning vedtoges den socialdemokratiske Gruppes Forslag med 9 Stemmer mod 5.

11. (J. Nr. 107³—1920). Andragende fra Maskinarbejder Th. Ludvigsen om Tilskud til **Opførelse af en Villa ved Chr. Winthersvej.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kan overensstemmende med hidtil fulgt Praksis ikke anbefale, at der ydes Tilskud til Villaer.

Kunde ikke bevilges.

12. (J. Nr. 107¹—1920). Andragende fra Blikkenslager Chr. Sørensen om Tilskud til **Opførelse af en Villa ved Holger Drachmannsvej.** (Se ovenfor).

Kunde ikke bevilges.

13. **Andragender om Byggedispensationer** fra
- a. (J. Nr. 2⁴⁹—1920). Bygningslovens § 21 for Fredensgade Nr. 38.
 - b. (J. Nr. 2⁵⁰—1920). Bygningslovens § 21 for Ryesgade Nr. 20.
Anbefaledes.
14. **(Andragender om Tilladelse til Udstykning af**
- a. (J. Nr. 1¹²—1920). Matr. Nr. 58 a af Markjorderne i Hasle Herred.
 - b. (J. Nr. 1¹³—1920). Matr. Nr. 1798 a af Aarhus Bygrunde.
Anbefaledes.
-